

Триптих

I...

Как страшно е да слизам в дълбокото:

т

й тихо е, т

ъ

й тихо е - жестоко.

И тежките води не ми тежат -

Тежи на слънчевия лъч студът.

II...

Къде завършвам аз? Къде започвам?

Полето на душата е порочно:

Задухат ветрове - гървото те събарят

И щръкват корени сред пясъчлива почва.

Присаждам кротко свежите ластари,

А диви мисли диво ги попарват...

Къде завършвам аз? Къде започвам?

Светът не отговаря.

III...

Убиецът е в многото ни думи,
Зад вътрешните бесчета наднича.
Той може да е тъп, той може да е умен.
Той може да шепти. А може и да вика.

Кого да обвиним? Не търсихме ли ние
С поклон пред звяра - зверска участ -
От скверните ни чаши той да пие,
Кръвта ни да изсмуче...

Калин Михайлов